

Els 'mena': repte global, compromís de país

Encara hi som a temps. Hi som, si assumim que l'arribada de joves migrants sense referents familiars no és un fet puntual sinó estructural perquè els fenòmens migratoris no són ni temporals ni excepcionals. Només cal repassar els diferents capítols de la nostra història, la d'Europa i la del món per comprovar-ho. Hem d'assumir que ens trobem davant un flux migratori que no s'aturarà i que, fins ara, ha comportat que 2.000 menors hagin arribat a casa nostra, tot i que la previsió és tancar l'any amb més de 3.000, segons estimacions de la DGAIA.

En un article, l'Arcadi Oliveres es preguntava: "Com pot ser que en un món globalitzat en què circulen amb llibertat mercaderies, empreses, diners, informació, tecnologia, etcètera, posem traves a la lliure circulació de persones?" La resposta és que no podem fer-ho. No hi ha cap raó ètica per impedir-ho. Ni ètica, ni humanitària, ni tampoc empàtica, si fem l'exercici de posar-nos en la pell d'aquests infants, joves i adults que marxen de casa seva fugint de la violència, la pobresa o d'un no futur. Unes raons prou contundents per arriscar la vida i intentar aconseguir l'anhel legítim de tenir una vida millor, malgrat els murs, les fronteres i les polítiques intolerants i xenòfobes que s'estenen perillosament per Europa. Més enllà de les raons que les empenyen a prendre aquesta decisió, els països d'acollida hem de veure el fenomen migratori com una oportunitat per al creixement econòmic i per facilitar l'acceptació i el respecte a la diferència i la diversitat i no com una amenaça.

Hi som a temps, si entenem que cal planificar amb urgència quina sortida tindran aquests infants i adolescents en un futur pràcticament immediat. Menors que són, per sobre de tot, infants, però a qui es vulneren els seus drets d'infants

FRANCINA ALSINA I JOAN SEGARRA

PRESIDENTA DE LA TAULA D'ENTITATS DEL TERCER SECTOR SOCIAL DE CATALUNYA / PRESIDENT DE LA CONFEDERACIÓ DEL TERCER SECTOR SOCIAL DE CATALUNYA

perquè la consideració d'estrangers preval per sobre d'aquesta. Menors amb unes motxilles emocionals dures i complexes per les experiències viscudes en el trajecte migratori i que, en alguns casos, tenen afegides problemàtiques de salut mental o drogoaddiccions.

Els esforços que s'estan portant a terme seran en va si no disposem d'un model integral d'acolliment i protecció que permeti planificar les necessitats a mitjà i llarg termini i que s'adeqüi a la nova realitat social. Perquè, quan ja no estiguin dins el sistema de protecció, quan ja hagin arribat a la majoria d'edat, ¿què faran?, on aniran?, ¿quines oportunitats tindran?, ¿què passarà amb aquests joves si la situació legal no està regularitzada i no poden ni treballar ni formar-se ni accedir a un habitatge?, ¿què farem perquè aquestes persones siguin ciutadanes empoderades -amb drets i deures- que sentin que formen part de la societat que les ha acollit?

La gestió de l'emergència social no correspon només a un departament de la Generalitat, ni tan sols a una única administració

Hi som a temps, si les administracions augmenten la inversió pública en polítiques migratòries que abordin la crisi des d'aquest context global, destinant-hi els recursos econòmics que assegurin una acollida, un acompanyament i una inclusió amb les màximes condicions de dignitat i qualitat per a les persones. Una inversió per redimensionar correctament la magnitud de la situació, per repensar aquest nou model de protecció amb nous serveis i programes adaptats, per a les entitats del tercer sector i els seus professionals, que han demostrat capacitat d'atendre'ls des de la seva expertesa, professionalitat i experiència, però que necessiten més recursos de manera urgent; i per als ens locals, que són clau per aconseguir que el procés d'arrelament i inclusió -amb i a la comunitat- sigui un èxit, entre altres prioritats.

Hi som a temps, si tots i totes som capaços d'entendre que la gestió de l'emergència social no correspon només a un departament de la Generalitat de Catalunya, ni tan sols a una única administració. El Govern ha de liderar-ne la gestió, i el tercer sector és i serà al seu costat per buscar solucions, perquè és un repte de país que requereix un abordatge integral i transversal i això significa que s'hi han d'implicar tots els departaments de la Generalitat (Afers Socials i Treball, Salut, Ensenyament, Interior, etc.), però també totes les administracions (ens locals i govern central, que té les competències en immigració i que pot reformar el marc legislatiu estatal), els agents (entitats socials, sindicats, col·legis professionals o Síndic de Greuges) i el conjunt de la ciutadania.

Hi som a temps, si tot el que plantejem som capaços i capaces de desenvolupar-ho amb celeritat i eficàcia, perquè, si no ho fem, el que està en risc és la convivència i la cohesió social al nostre país, i això, com a societat, no ens ho podem permetre.

El serial de Villarejo

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

❖ L'excomissari (i extorturador i excicari, com a ell li agrada presumir davant dels mitjans) José Manuel Villarejo condensa i personifica millor que ningú la corrupció del sistema polític de 1978. Agent de la sinistra brigada politicosocial, enriquit posteriorment amb empreses tapadora de representació d'artistes o d'exportació d'hortalisses mentre anava construint el seu imperi d'extorsió, i més recentment cervell condecorat de l'operació Catalunya del ministre Fernández Díaz i apunyalador d'una dona per compte d'altri en un assumpte de diners i banyes (amb el *compi yogui* de la reina Leticia Javier López Madrid i el seu sogre Juan Miguel Villar Mir pel mig), són algunes de les fites del seu depriment currículum, en què la rutinària fórmula *presumptament* perd tot el seu sentit.

❖ Ara Villarejo és a la presó i pensa sortir-ne aplicant la fórmula d'estirar la manta. No deu tenir present que la seva credibilitat és nul·la, i que, passada la sorpresa inicial del primer dia de publicació, l'arsenal que diuen que té, de gravacions compromeses de personatges del poder, el seu serial per entregues, perd tota la tensió narrativa (com sap qualsevol novel·lista o guionista, la reiteració i la previsibilitat maten l'interès de qualsevol relat) i, amb ella, tota l'eficàcia que pugui tenir com a instrument de pressió política. Si topa amb un govern conjurat per aguantar l'investida, i el de Pedro Sánchez sembla que ho està, el fet que tal o tal altra ministra digués un exabrupte durant un dinar no té cap interès i encara menys cap contingut polític. En lloc d'això, el que apareix és l'efecte d'empatia o identificació amb la víctima: si a tots ens han de perseguir per les coses descomunals que hàgim pogut dir un dia o altre de la nostra vida, ningú podrà sortir al carrer, siguem ministres o encofraders. I encara pitjor, l'avorriment anticipat: durarà gaire, això de les revelacions d'aquest subjecte? Si ho fa, ben aviat quedaran reduïdes a l'autoparòdia i seran pastura de mems i acudits de barra de bar.

❖ Ara bé, el que és cert és que el seu contingut dona peu a la reflexió diguem-ne moral, que per molt que alguns diguin el contrari, no es pot ni s'ha de separar dels assumptes públics. Segons es desprèn del serial de Villarejo, molts personatges (mascles, esclar) de la vida pública espanyola tenen problemes seriosos de bragueta, que com sabem està directament connectada amb el cap. Històries de jutges i fiscals del Suprem amb menors en països corcats per la droga i la prostitució, o serveis de prostitutes muntats pel mateix Villarejo per extreure confessions involuntàries a polítics. Tot plegat respira una atmosfera acubada i pestilent, la imatge d'una colla de reprimits sexuals que aprofiten una posició de poder per donar solta a les seves fantasies denigrants i, sobretot, ridícules. Com amb el xat de jutges que insultaven independentistes, algú dirà que es tracta de minories que no representen el conjunt. Però la pregunta és inevitable: en mans de qui o de què hem deixat els poders de la democràcia?

DE FITA FIT

Bloqueig

JORDI DURÓ